

Posudek vedoucího práce Ondřeje Antoše: *Ne/standard: moderní jazz a smrt autora*

Předkládaná bakalářská práce se pokusila, nutno říci že mnohdy poměrně kolísavým způsobem představit téma autorství na hranicích filosofie umění, hudební estetiky a sémiotiky kultury. Totiž pojednat o problému autorství nahlíženého z perspektivy dnes již tradičních studií (R. Barthes, M. Foucault, P. Lévyho) ve vztahu k jazzu (příčemž zde se autor obrátil na moji radu ke sborníku studií, který editoval zároveň jazzový kytarista a filosof z Princetonu N. Nesbitt). Na textu oceňuji zejména autorovu snahu promyslet tematiku jinak široce analyzovanou na poli literatury, na poli jazzové hudby. Dále snahu vypořádat se s náročnějšími texty, které představují studie ve sborníku N. Nesbitta a B. Hulse. Valnou část práce tvoří kompilát parafrází, nutno však podotknout že se je autor snaží vždy vztáhnout k hlavnímu tématu a alespoň kostrbatě je zasadit do probíraného kontextu. Za hrubou formální chybu však považuji skutečnost, že i přes moje upozornění u parafrází nejsou uvedené stránky. Za nejpovedenější část práce považuji analýzu jazzového komba, kdy však i tato pasáž mohla být do celku práce zapracována organičtěji.

Měl bych dále několik poznámek k obsahu, zdá se mi, že autor možná zbytečně přejímá příliš encyklopedický úvod do toho, co jazz je (str. 11), domnívám se totiž, že zmiňované „budování hudebních superstruktur bez nebezpečí ztráty koherence“ je věc vlastní spíše např. swingovému bigbandu než malému jazzkombu.

Jako vedoucí jsem mohl sledovat poctivou a odpovědnou práci, jejíž výsledek má však několik podstatných minusů. Je třeba předeslat, že jsem studentovi doporučoval práci dopracovat a počkat s odevzdáním ještě semestr, zejména z důvodu odstranění velkého množství stylistických, gramatických a formálních nedostatků: jako je zmíněné neuvedení stran u parafrází, někdy velmi nepovedené a matoucí překlady (např. str. 12), odkazování na wikipedii (autor se zde mohl/měl obrátit na odbornou literaturu), neodkazování na konkrétní studie v odkazovaných sbornících, velké množství žurnalismů a anglismů, nejednotné nebo chybně užití fonty (str. 17), neobratnou stylistiku a ne zcela jasné vyznění celé práce. Textu dle mého soudu chybí jasnější a zároveň širší závěr, který by čtenáři řekl, co vlastně autor sledoval a jaká je konečná pointa jeho práce.

V případě excelentní obhajoby navrhuji známku dobře.

V Plzni 6. 9.

Mgr. Martin Švantner, PhD.